

© Photo by Shane Leonard

Стивен Кінг — шалено популярний американський письменник, Король жахів, майстер історій, які пробирають до кісток. За понад 40 років його творчої діяльності світ побачило безліч романів, наклади яких давно перетнули межу в третину мільярда примірників. Він володар численних престижних літературних нагород і має чималу армію шанувальників, яка щодня поповнюється.

Мене звуть Скотт Кері. І останнім часом я почав худнути. Ви подумаєте: «Ну й що тут такого незвичайного?» Річ у тому, що з кожним днем я легшаю і легшаю, але не змінююся зовні. Одного дня я можу просто відірватися від землі і... Розумієте? Мій лікар каже: будемо спостерігати за ситуацією. Я не знаю, що це — хвороба чи якась аномалія. У цьому містечку завжди відбувалися дивні речі. І тепер вони відбуваються зі мною...

Фантастична й трохи моторошна історія про те, яким чином дивні обставини можуть зблизити людей... Тут є все: атмосфера маленького міста, магія, радість та життєві виклики.
Publishers Weekly

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6069-6

9 786171 260696

СТІВЕН КІНГ

ПІДНЕСЕННЯ

ПІДНЕСЕННЯ

СТІВЕН
КІНГ

CTIBEH
KING

**STEPHEN
KING**

ELEVATION

A NOVEL

СТІВЕН КІНГ

ПІДНЕСЕННЯ

РОМАН

Переклад з англійської *Володимира Куча*

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
King S. Elevation : A Novel / Stephen King. —
New York : Scribner, 2018. — 160 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-617-12-6069-6
ISBN 978-1-9821-0231-9 (англ.)

© Stephen King, 2018
© Hemiro Ltd, видання українською
мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», переклад і художнє
оформлення, 2019

З думкою про Річарда Метісона

РОЗДІЛ 1

ВТРАТА ВАГИ

Скотт Кері постукав у двері кондомініуму Еллісів, і Боб Елліс (усі в районі Гайленд-Акрз досі називали його просто Доктор Боб, хоча він уже п'ять років як пішов на пенсію) впустив його.

— О, це ти, Скотте. Акурат о десятій. Із чим прийшов?

Скотт був кремезним чоловіком, чистих шість футів чотири дюйми¹, з невеликим черевцем.

— Сам не до кінця розумію. Можливо, нічого, але... Є одна проблема. Сподіваюся, не дуже серйозна, але все може бути.

— Така проблема, яку ти не хочеш обговорювати зі своїм лікарем?

¹ ≈ 193 см. (Тут і далі прим. пер.)

Елліс мав сімдесят чотири роки. А ще ріденьке сріблясте волосся і ледь помітну кульгавість, яка, проте, не особливо заважала йому на тенісному корті. А саме там вони зі Скоттом познайомились і стали друзями. Не близькими, але так, просто друзями.

— О, до лікаря я ходив, — заперечив Скотт, — повністю обстежився. Давно вже це треба було зробити. Кров, сеча, простата, від і до. Усе перевірили. Холестерин трішки зависокий, але все в межах норми. Я боявся, чи то не діабет. На це найбільше натякав «ВебЕмДі»¹.

Принаймні доки Скотт не дізнався про одяг. Тієї штуки з одягом не було на жодному сайті, ні медичному, ні іншому. Це точно ніяк не стосується діабету.

Елліс провів його до вітальні, з еркерного вікна якої було видно чотирнадцятий майданчик для гольфу закритого котеджного містечка Касл-Рок, де тепер жили вони з дружиною. Доктор Боб і сам час від часу був не від того, щоб позаганяти м'ячики в лунки, але більше любляв теніс. Гольф любила Еллісова дружина, і Скотт подо-

¹ *WebMD* — мобільний додаток, одна з функцій якого — визначати ймовірні захворювання на основі внесених туди даних про симптоми.

зрював, що саме тому вони живуть тут, коли не зимують у себе в схожій, спортивно оснащений резиденції у Флориді.

— Якщо думаєш, де Майра, то вона в Методистському жіночому об'єднанні, — пояснив Елліс. — Принаймні мені так здається, хоча, може, і в одному з тих її місцевих комітетів. Завтра їде в Портленд на засідання Мікологічного товариства Нової Англії. Скаче як вужиха на пательні. Скидай куртку, сідай і розкажуй, що там у тебе.

Хоча був лише початок жовтня, не дуже холодно, Скотт прийшов у парці «Норт-Фейс». Коли він скинув її й поклав поруч себе на дивані, у кишнях щось дзвінко забряжчало.

— Кави хочеш? Чаю? Там, здається, ще є ранкова випічка, якщо...

— Я втрачаю вагу, — перебив його Скотт. — От із чим я прийшов. Трохи смішно, знаєш. Раніше я навіть не підходив до ваг у ванній, бо останні років десять мене не надто цікавили новини, які ті мені приносили. А тепер це перше, що я роблю з самого ранку.

Елліс кивнув.

— Ясно.

Скотт подумав, що кому-кому, а *йому* немає сенсу уникати ваг у ванній; бабуся назвала б Доктора Боба «навощеною ниточкою». Він, скоріш за все, проживе ще років із двадцятку, якщо не випадє якась шалена карта. Можливо, навіть і до сотні дотягне.

— Я добре розумію, що таке синдром уникнення ваг, постійно таке бачив у людей до того, як вийшов на пенсію. Бували і протилежні випадки — нав'язливе зважування. Здебільшого в людей з булімією й анорексією. Ти взагалі під ці категорії не підпадаєш. — Доктор нахилився вперед, стиснувши долоні між кістлявими стегнами. — Ти ж *розумієш*, що я на пенсії, так? Можу дати якусь пораду, але рецепта не випишу. І порада моя, напевно, буде піти назад до свого лікаря і викласти все це йому.

Скотт усміхнувся.

— Підозрюю, що мій лікар одразу захоче замкнути мене в лікарні для різних перевірок, а минулого місяця я дістав серйозне замовлення — дизайн сайтів для мережі крамниць. Не вдаватимуся в деталі, але чек там жирний. Дуже пощастило дістати цю халтурку. Це для мене великий крок, зможу працювати навіть тут, у Касл-Року. От у чому краса комп'ютерної ери.

— Але не зможеш працювати, якщо зляжеш, — сказав Елліс. — Розумний ти чоловік, Скотте, і я, звісно, впевнений, що ти знаєш: втрата ваги — це ознака не лише діабету, але й раку. Окрім усього іншого. Скільки ти втратив?

— Двадцять вісім фунтів¹. — Скотт визирнув з вікна і задивився на білі гольф-кари, що рухалися по зеленій траві під блакитним небом. Якби це сфотографувати, світлина б запросто опинилася на сайті Гайленд-Акрз. Скотт був упевнений, що сайт вони мають (зараз у всіх він є, навіть придорожня будка, де яблука й кукурудзу продають, має свій сайт), але таких він не робить. Він перейшов на дещо більше. — Наразі.

Боб Елліс розплився в усмішці, демонструючи досі власні зуби.

— Це немало, так, але, думаю, нічого страшного. Як для такого здоровила, ти непогано рухаєшся на корті і працюєш у спортзалі, а завелика вага навантажує не лише серце, але й загалом усе. Це ти, думаю, й так знаєш. Із «ВебЕмДі». — На цьому він закотив очі, а Скотт усміхнувся. — Скільки зараз важиш?

— А вгадай, — відповів Скотт.

¹ ≈ 12,7 кг.

Боб розсміявся.

— Тут тобі що, сільський ярмарок? Але в мене «к'юпі» вже скінчилися¹.

— Скільки часу ти пропрацював лікарем? Років тридцять п'ять?

— Сорок два.

— То не прибідняйся, ти зважував пацієнтів тисячі разів. — Скотт підвівся, довготелесий, із широким тулубом, одягнений у джинси, фланелеву сорочку і взутий у потерті черевики «Джорджія Джаентс». Він більше скидався на лісника чи доглядача коней, ніж на веб-дизайнера. — Вгадай, скільки я важу. А долю мою вгадуватимеш пізніше.

Доктор Боб зміряв професійним поглядом усі сімдесят шість дюймів Скотта Кері — чи, радше, сімдесят вісім, якщо в чоботях². Звернув увагу на випин живота над ременем і довгі м'язи стегна, накачані витиском ногами та гак-присіданнями на тренажерах, яких сам Доктор Боб тепер уникав.

— Розстебни сорочку і тримай.

Скотт так і зробив, продемонструвавши сіру футболку з написом «СПОРТИВНЕ ВІДДІЛЕННЯ УНІВЕРСИТЕТУ МЕЙНУ» спереду. Боб

¹ На американських ярмарках грають у гру «Вгадай, скільки я важу». Один із типових подарунків у грі — лялька марки *Kewpie*.

² ≈ 193 і 198 см.

побачив широкі груди, мускулясті, але вже із зародками тих жирових відкладень, які дошкульні діти люблять називати мужецицьками.

— Я б сказав... — Елліс зупинився, вже зацікавившись таким викликом. — Я б сказав, двісті тридцять п'ять. Може, двісті сорок. Що означає: ти, напевно, важив десь двісті сімдесят¹ перед тим, як почав худнути. Мушу сказати, на корті ти нормально так носився. Я б не подумав, що так багато.

Скотт пригадав, який щасливий був, коли зрештою цього місяця зібрався з силами і став на ваги. Навіть радісний. Рівномірне зниження ваги відтоді тривожило його, так, але зовсім трохи. Ота чудасія з одягом — ось коли тривога змінилася страхом. Тут і без «ВебЕмДі» зрозуміло, що та штука з одягом не просто дивна; вона, бляха, *otré*².

Надворі повз будинок прокотився гольф-кар. Усередині сиділи двоє чоловіків середнього віку, один у рожевих штанях, другий у зелених, обидва повнуваті. Скотт подумав, що їм би більше пішло на користь висісти з гольф-кара і натомість походити під час гри.

¹ ≈ 106,6 кг; 108,9 кг; 122,5 кг.

² *Otré* — надзвичайний (*фр.*).

— Скотте? — озвався Доктор Боб. — Ти тут чи вже зник?

— Я тут, — відповів Скотт. — Коли ми востаннє грали в теніс, я *дійсно* важив двісті сорок. Знаю, бо тоді вперше став на ваги. Вирішив, що настав час скинути кілька фунтів. Почав уже зовсім видихатися до третього сету. Але станом на сьогоднішній ранок я важу двісті дванадцять¹.

Він знову сів біля своєї парки (яка ще раз зазвеніла). Боб уважно подивився на нього.

— Як на мене, ти не можеш важити двісті дванадцять фунтів, Скотте. Ти мені вибач, але виглядаєш набагато важчим.

— І здоровим?

— Так.

— Не хворим?

— Ні. Я суджу лише зовні, але...

— Маєш ваги? Звісно ж, маєш. Ходімо перевіримо.

Доктор Боб ще якусь мить дивився на нього, загадуючись, чи Скоттова проблема насправді не в сірій речовині над бровами. З його досвіду, здебільшого через вагу нервують жінки, але і з чоловіками трапляється.

¹ ≈ 96,2 кг.

— Добре, ходи за мною.

Боб повів його до кабінету, обставленого книжковими полицями. На одній стіні в рамці висіло анатомічне зображення людини, на іншій — вервиця дипломів. Скотт задивився на прес-пап'є між Еллісовим комп'ютером і принтером. Боб прослідкував за його поглядом і засміявся. Він підняв череп зі столу і кинув його Скоттові.

— Це пластик, а не кістка, тож не турбуйся, якщо впустиш. Подарунок від старшого внука. Йому тринадцять, і, на мою думку, це такий собі «вік незграбних подарунків». Ставай отуди, подивимося, що там у тебе.

У кутку стояли схожі на портал крана ваги, на яких можна було рухати два важки, один великий і один маленький, щоб вирівняти сталеву рейку. Елліс погладив пристрій.

— Коли я закрив офіс у центрі, лишив собі тільки анатомічне зображення на стіні й оце. «Сека», найточніші медичні ваги в історії. Дружина подарувала багато років тому, і ти мені повір: її подарунки ніколи не бувають незграбними. Чи дешевими.

— Настільки точні?

— Скажімо так: якщо я зважу двадцятип'ятифунтовий пакет борошна і ваги покажуть, що він

важить двадцять чотири, то я піду назад до «Геннафорда» й вимагатиму відшкодування. Зніми черевики, щоб вага була точна. А куртку ти для чого припер?

— Побачиш. — Черевиків Скотт не скинув, натомість натягнув куртку під акомпанемент дзенькоту з кишень. Тепер, не просто повністю одягнений, а одягнений на значно холодніший день, ніж сьогодні, він став на ваги. — Поїхали.

Зважаючи на черевики й куртку, Боб посунув противагу аж до позначки 250, тоді почав рухати її назад, спочатку пхав, тоді трішки поштовхував. Голка планки балансу не піднімалася на позначках 240, 230 і 220, що Докторові Бобу здалося чимось неможливим. Не в куртці й черевиках річ — Скотт Кері просто виглядав важчим. Можливо, він помиляється на кілька фунтів у розрахунку, але він зважив занадто багато ожирілих чоловіків і жінок, щоб *настільки* промахнутися.

Планка збалансувалася на 212 фунтах.

— А щоб мене качка копнула, — промимрив Доктор Боб. — Треба віддати на калібрування.

— Я так не думаю, — заспокоїв його Скотт. Він зліз із ваг, засунув руки в кишені куртки. З кожної дістав по жмені четвертаків. — Роками відкладав їх у старому нічному горщику. Коли Нора пішла,

він був майже повний. У мене десь по п'ять фунтів металу в кожній кишені, а мо' й більше.

Елліс промовчав. Він утратив мову.

— Тепер розумієш, чому я не хотів іти до Адамса? — Скотт висипав монети назад у кишені, які озвалися радісним брязкотом.

Елліс нарешті здобувся на голос.

— Так, перевірмо, чи я все правильно зрозумів — ти стільки ж важиш удома?

— Фунт до фунта. У мене підлогові ваги «Озера», можливо, не такі круті, як ця крихітка, але я перевіряв, вони точні. А тепер ще глянь на оце. Зазвичай, коли я роздягаюся, то роблю це під музику для стриптизу, та оскільки ми вже робили це разом у роздягальні клубу, думаю, можна й без неї.

Скотт зняв парку і повісив її на спинку крісла. Тоді, то однією, то другою рукою тримаючись за стіл Доктора Боба, він скинув черевики. Затим пішла фланелева сорочка. Він розстебнув ремінь, зняв джинси й залишився в самих боксерках, футболці та шкарпетках.

— Можу й це скинути, — промовив він, — але, думаю, я достатньо роздягнувся. Бо от розумієш, що мене налякало. Оця штука з одягом. Саме тому я й захотів поговорити з другом, який уміє

тримати рот на замку, а не зі звичайним лікарем. — Скотт указав на одяг і взуття на підлозі, тоді на парку з відвислими кишеньями. — Як думаєш, скільки оте все важить?

— З монетами? Фунтів чотирнадцять мінімум. Можливо, всі вісімнадцять. Хочеш зважити?

— Ні, — відповів Скотт.

Він знову став на ваги. Рухати важки не довелося. Планка збалансувалася на 212 фунтах.

Скотт одягнувся, й вони повернулися до вітальні. Доктор Боб хлюпнув їм обом трохи «Вудфорд Резерв», і, хоча була лише десята ранку, Скотт не відмовився. Він перевернув свою склянку одним ковтком, і віскі розпалило приємний вогник у нутрі. Елліс зробив два маленькі пташині ковтки, ніби перевіряв якість, а тоді ликнув решту.

— Це ж неможливо, ти розумієш, — сказав він, відставляючи порожню склянку на приставний столик.

Скотт кивнув.

— Це ще одна причина, чому я не хотів говорити з лікарем Адамсом.

— Тоді це опинилося б у системі, — сказав Елліс. — Підтверджений факт. І так, він би напо-

лягав, щоб ти пройшов обстеження, аби перевірити, що саме з тобою діється.

Хоча співрозмовник цього не сказав, Скотт зрозумів, що «наполягав» — надто м'яке слово. На думку йому спало, що в кабінеті Адамса прозвучало б щось на кшталт «забрати під варту». Саме тому він вирішив уникнути розголосу й поговорити натомість із другом-лікарем на пенсії.

— Ти виглядаєш на двісті сорок, — озвався Елліс. — І відчуваєшся теж?

— Не зовсім. Я відчувався трохи... хм-м... *туптавим*, коли важив дійсно двісті сорок. Здається, такого слова не існує, але це найкраще, що я можу придумати.

— Думаю, це хороше слово, — сказав Елліс, — є воно в словнику чи нема.

— Тут річ не в тому, що я важив забагато, хоча знав, що так і було. Це, а ще вік і...

— Розлучення? — м'яко запитав Елліс найбільш докторбобівським голосом.

Скотт зітхнув.

— Ну так, і це, звісно. Чималу таку тінь воно кинуло на моє життя. Зараз усе налагодилось, я в нормі, але воно досі там сидить. Про це не брехатиму. Хоча фізично я ніколи не відчувався зле, займався в залі тричі на тиждень, ніколи не

задихувався аж до третього підходу, але почувався просто... ну, знаєш, туптавим. Тепер цього нема, принаймні настільки.

— Більше енергії.

Скотт подумав, тоді похитав головою.

— Не зовсім. Більше схоже на те, ніби та енергія, що в мене є, несеться кудись далі.

— Млявість? Утома?

— Нічого такого.

— Втрата апетиту?

— Жеру як коняка.

— Ще одне запитання, вибачай, але мушу спитати.

— Та питай. Що завгодно.

— Це ж не якийсь розіграш? Ти ж не вирішив просто підколоти старого ескулапа?

— Звичайно, ні, — відповів Скотт. — Думаю, я можу й не питати, чи бували в тебе схожі випадки, але, може, ти раптом читав про щось таке?

Елліс похитав головою.

— Я, як і ти, тепер весь час думаю про одяг. І про ті четвертаки у тебе в кишенях куртки.

«Ласкаво просимо до клубу», — подумав Скотт.

— Люди не важать однаково голими й одягнутими. Це ж аксіома, як гравітація.

— Може, є якісь медичні сайти, де ти б міг подивитися, чи бували такі випадки, як у мене? Або принаймні схожі?

— Сайти є, і я подивлюся, але зразу тобі скажу, що нічого подібного там не буде. — Елліс вагався. — Тут річ не в моєму досвіді, такого досвіду взагалі в історії *людства* не було. Блін, це ж неможливо, от що я хочу сказати. Якщо це так, якщо твої й мої ваги працюють правильно, то я не можу вірити в протилежне. Що з тобою сталося, Скотте? Звідки це взялося? Тебе... не знаю, опромінило десь? Може, надихався якимось дешевим спреєм проти комах? Подумай.

— Та я вже *думав*. Поки що мені нічого на думку не спадає. Точно знаю одне: оце поговорив з тобою — і мені вже краще. Хоч не сиджу й сам собі тим голову не морочу. — Скотт підвівся й узяв куртку.

— Ти куди?

— Додому. Маю ще над тими сайтами працювати. Серйозна робота. Хоча, чесно тобі скажу, не така вже й серйозна, як здавалося раніше.

Елліс провів його до дверей.

— Кажеш, що вага в тебе падає стабільно. Повільно, але стабільно.

— Ага. Десь по фунту на день.

— І не має значення, скільки їси?

— Ні, — відповів Скотт. — А якщо це продовжиться?

— Не продовжиться.

— Звідки знаєш? Це ж за межами досвіду людства.

На це Доктор Боб не мав що відповісти.

— Ти про це не базікай, Бобе. Будь ласка.

— Та не базікатиму, якщо присягнешся, що триматимеш мене в курсі. Я хвилюватимусь.

— Звісно, триматиму.

Вони стали на ганку й задивилися на денний краєвид. Гарний день. Осінь сягнула апогею, пагорби палали відтінками жовтого й червоного.

— Ну, від великого до смішного, як то кажуть... — озвався Доктор Боб. — То як там справи з тими ресторанными леді на твоїй вулиці? Чув, маєте якісь проблеми.

Скотт не поцікавився тим, де Елліс про це почув; Касл-Рок — містечко маленьке, чутки тут швидко розходяться. «Тим більше, — подумав він, — дружина лікаря на пенсії відвідує всі можливі міські й церковні комітети».

— Якби міс Маккомб і міс Дональдсон почули, що ти називаєш їх «леді», ти б умиць опинився в їхніх чорних списках. І, враховуючи

мою теперішню проблему, зараз вони мене хвилюють найменше.

* * *

Через годину Скотт увівся в кабінеті свого триповерхового будинку на Касл-В'ю, над самим містом. Трохи дорожчі хороми, ніж йому до смаку, але такі хотіла Нора, а Нору хотів він. Тепер вона в Арізоні, а він залишився в домі, завеликому навіть на той час, коли вони були тут удвох. А ще кіт, звісно. Скотт думав, що їй було важче розпрощатися з Біллом, аніж із ним самим. Він розумів, що це трохи по-стервозному, але часто правда саме такою й виявляється.

По центру монітора великими літерами світилися слова «МАТЕРІАЛ ДЛЯ ПРОЕКТУ САЙТУ 4 ГОХШИЛЬД-КОН»¹. Він працював не на «Гохшильд-Кон», ті вийшли з бізнесу ще років сорок тому, але з таким великим проектом краще мати на увазі й хакерів. Звідси й такий псевдонім.

Скотт двічі клацнув — з'явилося зображення давньої будівлі магазину «Гохшильд-Кон» (яке згодом змінить будівля сучасніша, яка й належить

¹ *Hochschild-Kohn* — мережа супермаркетів у США, що існувала в 1897—1984 рр.

реальному замовнику). Унизу — напис: «Ви даєте натхнення, ми — все решту».

Саме це нашвидкуруч вигадане гасло й подарувало йому роботу. Уміння в дизайні — це одне; натхнення й майстерність у створенні слоганів — інше; а коли ці дві навички об'єднуються, з'являється щось особливе. У Скотта було це щось особливе, а зараз він отримав шанс це довести і мав на меті скористатися ним на повну. Зрештою, він розумів, що працюватиме з рекламним агентством, його креслення й графіку якісь люди підрихтують, а от слоган, найпевніше, залишиться. Більшість основних ідей залишаться. Вони досить сильні, щоби встояти під натиском кількох асів із Нью-Йорка.

Скотт знову двічі клацнув, і на екрані з'явилася вітальня. Кімната зовсім порожня; не було навіть елементів освітлення. За вікном виднівся дерен, який, так склалося, був частиною поля для гольфу Гайленд-Акрз, де Майра Елліс зіграла чимало ігор.

Кілька разів Майра грала два на два з колишньою дружиною Скотта, яка тепер живе (і, ймовірно, грає в гольф) у Флегстаффі.

Білл Д. Кіт зайшов до кімнати, сонно нявкнув і потерся йому об ногу.

— Скоро поїси, — буркнув Скотт. — Ще кілька хвилин. — Ніби кіт має якийсь певне поняття про хвилини або час загалом.

«Ніби в мене воно є», — подумав Скотт. Час невидимий. На відміну від ваги.

Хоча, можливо, це не так. Можна відчувати вагу — коли забагато чогось несеш, стаєш *туптавим* — та хіба вага, як і час, не просто людський конструкт? Стрілки годинника, цифри на вагах у ванній — хіба вони не служать просто способом виміряти невидимі сили, що мають видимий вплив? Слабка спроба загнати в рамки якусь значнішу реальність за межами того, що реальністю вважають звичайні люди?

«Та досить уже, так ти себе до ручки доведеш».

Білл знову нявкнув, і Скотт повернувся до екрана комп'ютера.

Над порожньою вітальнею висіло поле пошуку зі словами «Оберіть свій стиль!» Скотт ввів «ранньоамериканський», екран ожив — не весь одразу, а повільно, ніби кожен предмет меблів обирав якийсь обережний покупець і додавав до загальної картини: крісла, диван, рожеві стіни, помальовані візерунками, а не вкриті шпалерами, годинник «Сет Томас», клаптиковий домашній килимок на підлозі. Камін зі слабким

приємним полум'ям. Над головою на дерев'яних спицях трималися керосинові лампи. Таке рішення було трохи занадто, як на Скотта, але продавці, з якими він мав справу, їх обожнюють і запевнили його, що потенційні покупці також будуть у захваті.

Він міг би оформити ігрову кімнату, спальню, кабінет, усе інше в ранньоамериканському стилі. Або повернутися до поля пошуку та обставити ті віртуальні кімнати в колоніальному, котеджному, стилі ґаррісон або крафтсмен. Сьогоднішня робота, проте, вимагала стилю королеви Анни. Скотт відкрив ноутбук і почав добирати вмєблювання.

Через сорок п'ять хвилин Білл повернувся, цього разу тручись і нявкаючи набагато завзятіше.

— Та добре, добре, — сказав Скотт і підвівся.

Він пішов на кухню слідом за Біллом Д. Котом, що чимчикував задерши хвоста. У Білловій ході давалася ознаки котяча весна, та й сам Скотт почувався трохи напружиненим.

Він насипав Біллові в миску «Фріскіз» і, поки улюбленець наминав, вийшов на передній ганок подихати свіжим повітрям перед тим, як повернутися до м'яких крісел «Селбі», диванів «Вінфрі», комодів «Гаузз», і все це на знаменитих ніжках королеви Анни. Він подумав, що саме такі меблі

можна побачити в похоронних залах: важезна херня, що має здаватися легкою, але що вдієш, на запах і смак фломастери різні.

Скотт вийшов саме в той момент, коли «леді», як назвав їх Доктор Боб, вибігали зі своєї під'їзної доріжки й повертали на В'ю-драйв довгими ногами, що миготіли під коротенькими шортами — синіми в Дейрдре Маккомб і червоними в Міссі Дональдсон. На них були однакові футболки з рекламою ресторану, який вони відкрили в центрі на Карбін-стріт. За ними неслися їхні майже однакові собаки-боксери, Дам і Ді.

Тепер згадалося те, про що заговорив Доктор Боб, коли вони вже прощалися (він, мабуть, хотів просто закінчити зустріч на позитивній ноті), — мовляв, у Скотта якісь невеликі проблеми з ресторанными леді. Так і було. Не якась прикрість у стосунках чи містична проблема з втратою ваги; більше схоже на герпес, що ніяк не минає. З них двох Дейрдре справді бісила, завжди зі своєю ледь помітною зарозумілою посмішкою — тією, яка наче благає: «Господи, дай мені сили витерпіти цих дурнів».

Раптом Скоттові щось спало на думку. Він кинувся назад у кабінет (моторно перестрибнувши через Білла, який розвалився в коридорі)

і схопив планшет. Дорогою назад до ганку відкрив додаток камери.

Ганок був зашкленений, тож Скотта було майже не видно, та й жінки все одно не звертали на нього уваги. Вони бігли вздовж ґрунтового узбіччя на дальньому боці Драйву, стрижучи яскраво-білими кросівками і розмахуючи хвостиками. Собаки, присадкуваті, проте все одно молоді й досить атлетичні, трюхикали позаду.

Скотт уже двічі до них заходив з приводу тих псів, обидва рази розмовляв із Дейрдре і терпляче витримував ту ледь помітну зарозумілу по-смішку, коли вона казала йому, мовляв, дуже сумнівається, що їхні собаки роблять свої справи в нього на газоні. Їхній двір обнесений ого-рожею, сказала вона, і протягом тієї приблизно години, коли їх немає («Дам і Ді завжди вдень бігають зі мною й Міссі»), собаки дуже гарно поводяться.

— Вони, напевно, чують мого кота, — сказав Скотт. — У них боротьба за територію. Я це розумію, як розумію й те, що ви не хочете брати їх на повідець, коли бігаєте; але я був би дуже вдячний, якщо, коли повертатиметеся з пробіжки, будете перевіряти мій газон і наводити порядок у разі потреби.

— «Наводити порядок», — вимовила Дейрдре, і її посмішка здригнулася. — Звучить трохи по-армійськи, але, може, то лише мені так.

— Як хочете, так і називайте.

— Містере Кері, якісь собаки, можливо, й *роблять свої справи* у вас на газоні, але це не *наші* собаки. Можливо, вас турбує щось інше? Чи не упередження стосовно одностатевих шлюбів, ні?

Скотт ледь не розсміявся, що було б ознакою поганої — навіть трампівської — дипломатії.

— Зовсім ні. Це упередження стосовно небажання вступити в якусь несподіванку, яку залишив один із ваших боксерів.

— Гарно поговорили, — сказала вона, досі з тією посмішкою (яка не бісила його настільки, як Дейрдре сподівалась, але таки дратувала), і спокійно й твердо зачинила двері в нього перед носом.

Уперше за останні дні та містична втрата ваги вилетіла йому з голови, і Скотт спостерігав, як двійко жінок біжать у його бік, а пси грайливо вистрибують позаду. Дейрдре і Міссі балакали на бігу, сміялися з чогось. Розпашілі щоки світилися потом і здоров'ям. Одразу впадало в очі, що Маккомб бігає набагато краще і трохи сповільнюється, щоб не переганяти партнерку. Вони не

звертали жодної уваги на собак, що важко було б назвати недбалістю: В'ю-драйв не є осередком транспортного руху, особливо серед дня. І Скотт мусив визнати, що собаки вміло тримаються осторонь дороги. Принаймні в цьому було видно, як добре вони видресировані.

«Сьогодні цього не станеться», — подумав він. Завжди так, коли готовий. Хоча було би приємно стерти ту показну посмішку з обличчя міс Маккомб...

Але таки сталося. Спочатку вбік звернув один боксер, тоді за ним рушив другий. Дам і Ді забігли на Скоттів газон і поприсідали. Скотт підняв планшет і зробив три швидкі фотографії.

Того вечора, після ранньої вечері, що складалася з миски спагеті карбонара і кусня шоколадного чизкейка, Скотт став на свої ваги «Озері», сподіваючись, як завжди останнім часом, що нарешті все буде нормально. Нормально не було. Незважаючи на велику порцію, яку він щойно заковтнув, «Озері» повідомили, що його вага знизилася до 210,8¹ фунта.

¹ ≈ 95,5 кг.

Білл спостерігав за ним з опущеної кришки унітаза, акуратно обгорнувши лапи хвостом.

— Що ж, — сказав йому Скотт, — маємо те, що маємо, так? Як раніше говорила Нора, коли поверталася з тих своїх зустрічей, життя — це те, що ми з ним робимо, а прийняття — ключ до всього.

Білл позіхнув.

— Але ж ми й змінюємо те, що можемо, правда? Ти тримай оборону. А я піду завітаю в гості.

Скотт узяв айпад і пройшов чверть милі до відреставрованого фермерського будиночка, де Маккомб і Дональдсон жили протягом останніх десь восьми місяців, з того часу як відкрили «Святу квасолю». Він досить добре знав їхній розклад, це вийшло так мимоволі, як довідується, коли приходять і йдуть твої сусіди; і зараз саме час заскочити Дейдрре наодинці. Міссі працювала шефінею в ресторані й зазвичай ішла починати підготовку до вечері біля третьої. Дейдрре, яка виконувала публічну частину роботи, вирушала о п'ятій. Скотт міркував собі, що це вона всім заправляє і на роботі, і вдома. Міссі Дональдсон залишала враження милої сірої мишки, яка дивиться на світ крізь суміш жаху і захоплення. «З перевагою першого», — подумав

він. Мабуть, Маккомб вважає себе захисницею Міссі, а не лише партнеркою? Мабуть. Найпевніше, що так.

Він піднявся сходами й натиснув кнопку дзвінка. Від звуку на задньому дворі загавкали Дам і Ді.

Дейрдре відчинила двері. Вона була в гарненькій сукні, яка добре прилягала до фігури, — це справлятиме враження, коли Дейрдре стоятиме за стійкою адміністраторки й проводитиме гостей до їхніх столиків. Очі були її найкращою рисою, чарівний відтінок сіро-зеленого, з трохи піднятими кутиками.

— А, це ви, містере Кері, — привіталася вона. — Як приємно вас бачити. — З посмішкою, що насправді говорила, як *нудотно* його бачити. — Із задоволенням би вас запросила, але поспішаю в ресторан. Сьогодні багато зарезервованих столиків. Чимало фанатів падолисту¹, знаєте.

— Я вас не затримаю, — сказав Скотт, посміхаючись на свій лад. — Просто забіг показати вам оце.

Він підняв айпад, щоб вона могла роздивитися, як Дам із Ді тандемом серуть на його газоні.

¹ *Leaf peeping* (дослівно «спостереження за листям») — неформальна назва одного з видів туризму в США, коли люди подорожують, щоб спостерігати й фотографувати осінню зміну кольору листя, особливо на півночі Нової Англії та у верхніх штатах Середнього Заходу.

ЗМІСТ

<i>Розділ 1. Втрата ваги</i>	<i>7</i>
<i>Розділ 2. «Свята квасоля»</i>	<i>54</i>
<i>Розділ 3. Парі.....</i>	<i>71</i>
<i>Розділ 4. Індичий забіг.....</i>	<i>91</i>
<i>Розділ 5. Після змагання</i>	<i>109</i>
<i>Розділ 6. Неймовірна легкість буття</i>	<i>126</i>

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Піднесення
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Р. А. Ставицький*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Ю. С. Любавська, В. С. Яковлев*

Підписано до друку 25.06.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 8,4.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**

e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@ksd.ua

Кінг С.

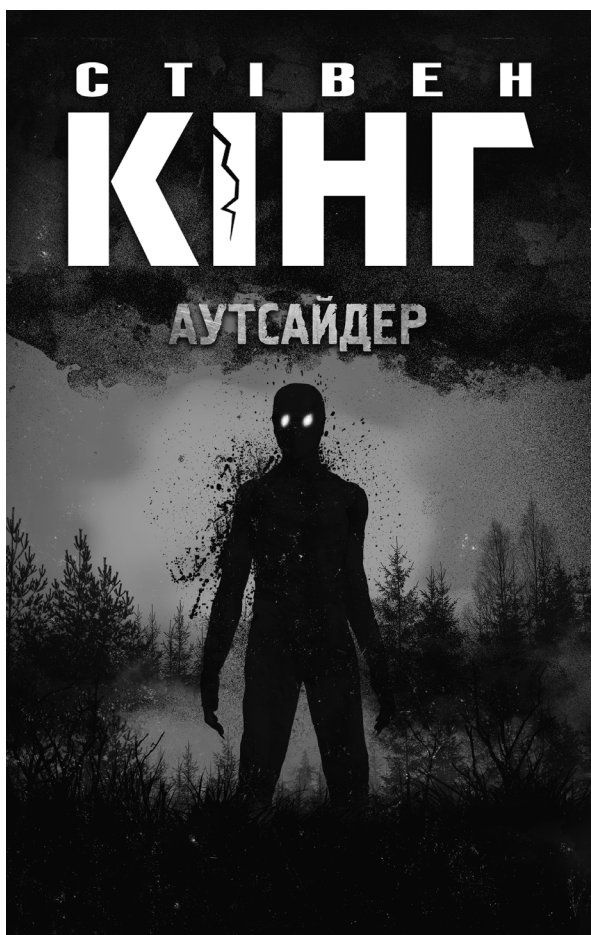
К41 Піднесення : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. В. Ку-
ча. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвіл-
ля», 2019. — 160 с.

ISBN 978-617-12-6069-6

ISBN 978-1-9821-0231-9 (англ.)

Мене звуть Скотт Кері. І останнім часом я почав худнути. Ви подума-
єте: «Ну й що тут такого незвичайного?» Річ у тому, що з кожним днем
я легшаю і легшаю, але не змінююся зовні. Одного дня я можу просто віді-
рватися від землі і... Розумієте? Мій лікар каже: будемо спостерігати за
ситуацією. Я не знаю, що це — хвороба чи якась аномалія. У цьому міс-
течку завжди відбувалися дивні речі. І тепер вони відбуваються зі мною...

УДК 821.111(73)

Тренер молодіжної бейсбольної команди, викладач англійської, чоловік та батько двох доньок. Усе це про Террі. Террі крутий. А ще він — убивця. Це ж він вчинив ту моторошну наругу над нещасним одинадцятирічним хлопчиком? Поліція має всі докази. А Террі — залізобетонне алібі: на момент убивства він перебував у іншому місті. Та як людина може бути у двох місцях одночасно?

Що відбувається в містечку? Тут живе дещо жахливе. Те, що, напевно, може набувати людської подоби. Чи те, що нарешті скинуло з себе маску людини й почало криваві жнива...

СТІВЕН КІНГ

МІСТЕР МЕРСЕДЕС
ЩО ВПАЛО, ТЕ ПРОПАЛО

КІНЕЦЬ ЗМІНИ

11/22/63

СЯЙВО

ДОКТОР СОН

ЗОНА ПОКРИТТЯ

ІСТОРІЯ ЛІЗЗІ

ПІД КУПОЛОМ

МІЗЕРІ

ЯРМАРОК НІЧНИХ ЖАХІТЬ

ВОНО

ВІДРОДЖЕННЯ

ЛОВЕЦЬ СНІВ

КУДЖО

ТЕМНА ВЕЖА (ЦИКЛ)

ЧОТИРИ СЕЗОНИ

КРАЇНА РОЗВАГ

ЧОТИРИ ПІСЛЯ ПІВНОЧІ

КРІСТІНА

ПРОТИСТОЯННЯ

СЕРЦЯ В АТЛАНТИДІ

ПУЛЬТ ҐВЕНДІ

КЕРРІ

СПЛЯЧІ КРАСУНІ